

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Univerzita Palackého v Olomouci**, se sídlem Křížkovského 511/8, Olomouc, zastoupena Mgr. Karlem Masopustem, advokátem se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 40/2017 - 33,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 40/2017 - 33, **se zrušuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyni byla na základě rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) poskytnuta dotace z Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace. Na základě daňové kontroly vydal Finanční úřad pro Olomoucký kraj platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně žalobkyní. Ta proti nim podala odvolání, která žalovaný dne 25. 8. 2016 zamítl rozhodnutími č. j. 37543/16/5000-10470-700290 a č. j. 37542/16/5000-10470-700290 (dále jen „rozhodnutí o odvodu“). Proti nim podala žalobkyně dne 25. 10. 2016 žalobu, o které je v současné době vedeno u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci řízení pod sp. zn. 65 Af 116/2016.

[2] V návaznosti na rozhodnutí o odvodu vydal Finanční úřad pro Olomoucký kraj dne 20. 9. 2016 platební výměry na penále pod č. 453/2016 a č. 454/2016, a to za prodlení

žalobkyně s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 10. 6. 2011 do 8. 9. 2016. Proti nim podala žalobkyně odvolání, která žalovaný zamítl rozhodnutími ze dne 21. 4. 2017, č. j. 18800/17/5000-10480-712262 a č. j. 18801/17/5000-10480-712262 (dále jen „rozhodnutí o penále“).

II.

[3] Proti rozhodnutím o penále podala žalobkyně dne 23. 6. 2017 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočce v Olomouci. Vzhledem k obsáhlosti příloh a omezené kapacitě datových zpráv rozdělila své podání do tří datových zpráv.

[4] Krajský soud následně vyzval žalobkyni k doložení plné moci výzvou označenou jako „*žaloba na přezkum rozhodnutí - odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 25. 8. 2016, č. j. 37543/16/5000-10470-700290.*“ Žalobkyně na výzvu odpověděla, že dne 23. 6. 2017 podala žalobu proti rozhodnutím o penále a k této žalobě připojila listinné důkazy i plné moci. Vzhledem k obsáhlosti příloh a omezené kapacitě datových zpráv žalobu rozdělila do tří datových zpráv. Každou datovou zprávu označila názvem „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (Odvolacího finančního ředitelství) - výměry 453/2016, a 454/2016*“ a částí 1 – 3. Žalobu proti rozhodnutím o odvodu, kterou podala již 25. 10. 2016 a je o ní vedeno řízení krajským soudem pod sp. zn. 65 Af 116/2016, připojila k žalobě proti rozhodnutím o penále pouze jako listinný důkaz, měla tedy pouze funkci přílohy.

[5] Krajský soud dne 25. 7. 2017 vydal usnesení pod č. j. 65 Af 40/2017 - 33, v němž žalobu žalobkyně označil jako žalobu proti rozhodnutím o odvodu a odmítl ji pro překážku litispendence. V odůvodnění uvedl, že zjistil, že u něj již probíhá pod sp. zn. 65 Af 116/2016 řízení o žalobě proti rozhodnutím o odvodu, zahájené žalobou doručenou dne 25. 10. 2016. Dodal, že odmítanou žalobu nepovažuje za nedorozumění způsobené rozdělením žaloby do několika zpráv, protože ve věci vedené pod sp. zn. 65 Af 116/2016 byly krajskému soudu doručeny všechny žalobkyní avizované přílohy (všechny datové zprávy). V nyní projednávané věci navíc došla pouze jedna datová zpráva a ne tři.

III.

[6] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka argumentovala tím, že její žaloba byla usnesením nesprávně a zmatečně odmítnuta pro údajnou překážku litispendence. Nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že se žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí o odvodu. Její žaloba totiž směřovala proti rozhodnutím o penále. Usnesení krajského soudu je tedy založené na naprosto mylné úvaze o tom, co je a co není předmětem žaloby proti rozhodnutí o penále.

[8] Stěžovatelka dále připomněla, že krajský soud upozornila na to, že žalobu rozdělila do tří datových zpráv a že obsahem jedné z nich je již dříve podaná žaloba. V odůvodnění usnesení však krajský soud uvedl, že mu v nyní projednávané věci došla pouze jedna datová zpráva, a ne tři. Opak však dokládají doručenky, které ke kasační stížnosti přiložila. Závěrem stěžovatelka navrhovala, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Krajský soud v přípise nazvaném „*Doplnění předkládací zprávy*“ ze dne 22. 8. 2017 uvedl, že po prošetření zjistil, že stěžovatelka skutečně zaslala do datové schránky krajského soudu celkem tři datové zprávy. První dvě z nich byly zapsány pod sp. zn. 65 Af 39/2017 jako žaloba proti rozhodnutím o penále, třetí datová zpráva byla zapsána pod sp. zn. 65 Af 40/2017 jako žaloba proti rozhodnutím o odvodu. Předmětu datové zprávy „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (Odvolacího finančního ředitelství) - výměry 453/2016 a 454/2016 část 3*“ přitom nebyla věnována pozornost. Krajský soud tedy třetí datovou zprávu, která obsahovala žalobu proti rozhodnutím o odvodu jako listinný důkaz, nesprávně vyhodnotil jako samostatnou žalobu a pro překážku litispendence ji odmítl. Tak či tak však bylo na místě žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť bylo vedeno řízení o neexistujícím návrhu, a nebyly proto splněny podmínky řízení. Napadeným usnesením nadto nedošlo k odepření spravedlnosti stěžovatelce, neboť u krajského soudu jsou vedena neskončená řízení jak o žalobě proti rozhodnutím o odvodu (sp. zn. 65 Af 116/2016), tak o žalobě proti rozhodnutím o penále (sp. zn. 65 Af 39/2017). Krajský soud závěrem uvedl, že „třetí“ datová zpráva již byla řádně přiřazena ke spisu sp. zn. 65 Af 39/2017, a omluvil se za své pochybení.

[11] Stěžovatelka následně soudu zaslala vyjádření k předkládací zprávě krajského soudu a jejímu doplnění. Zdůraznila, že sám krajský soud připustil, že postupoval nesprávně. Podle jejího názoru fakticky věc rozdělil postupem podle § 39 odst. 2 s. ř. s., aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky. Vhodným řešením tedy bylo spojení obou věcí, nikoli odmítnutí návrhu. Nelze totiž odmítat návrh, který vůbec neexistoval. V závěru uvedla, že usnesení je zcela zmatečné, nemělo být vůbec vydáno, a proto musí být zrušeno a věc vrácena krajskému soudu tak, aby ji spojil s řízením vedeným o žalobě proti rozhodnutí o penále.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 32 s. ř. s. je řízení zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu. Podání stěžovatelky – všechny tři datové zprávy – došla krajskému soudu dne 23. 6. 2017. Krajský soud tyto tři datové zprávy rozdělil a posoudil jako dvě samostatné žaloby. První dvě zapsal pod sp. zn. 65 Af 39/2017 a třetí pod sp. zn. 65 Af 40/2017. Tento postup však nebyl na místě, jak následně sám uznal v doplnění předkládací zprávy, neboť se jednalo o jediné podání rozdělené do tří částí. Je tedy třeba dát za pravdu stěžovatelce, že krajský soud neměl třetí datovou zprávu považovat za samostatné podání a zahajovat na základě takového neexistujícího podání samostatné řízení.

[15] Nejvyšší správní soud má v návaznosti na výše uvedené za to, že žaloba vedená pod sp. zn. 65 Af 40/2017 neměla být odmítnuta pro překážku litispendence. Obsahem třetí datové zprávy totiž nebylo samostatné podání ve smyslu § 32 s. ř. s., ale pouze příloha žaloby, která neměla být posouzena jako samostatné podání, ale právě jako příloha k žalobě proti penále vedené u krajského soudu pod sp. zn. 65 Af 39/2017. Vzhledem k tomu, že se jednalo pouze o část podání, na základě kterého krajský soud zahájil řízení ve věci pod sp. zn. 65 Af 39/2017, a nikoliv o samostatné podání, měl krajský soud tuto část pouze včlenit do spisu sp. zn. 65 Af 39/2017.

[16] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 291/2015 - 33, kde se jednalo o procesně obdobnou věc. V nyní projednávané věci, stejně jako ve věci výše uvedené, totiž žádné další podání ve smyslu § 32 s. ř. s. fakticky neexistovalo. Nemohlo proto o něm být ani zahájeno a vedeno další řízení a nemělo být vydáno ani usnesení o odmítnutí tohoto neexistujícího podání, neboť pro takový postup chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[17] Jelikož usnesení krajského soudu nemělo být vůbec vydáno, Nejvyšší správní soud jej výrokem I. podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zároveň dospěl k závěru, že řízení o příloze doručené ve třetí datové zprávě nemělo být ani zahájeno, nepřipadá fakticky v úvahu ani žádné řízení, ke kterému by bylo nyní možné věc krajskému soudu vrátit. Jak totiž Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č. j. 1 Azs 291/2015 - 33: *„Takový procesní postup nevytvoří neukončené řízení. Jestliže je podání přiřazena spisová značka a je vloženo do svého spisového obalu, neznamená to, že bylo zahájeno řízení a toto řízení musí být ukončeno rozsudkem či usnesením. Podstatné je, jestli se o řízení jedná, nebo nejedná. Záznam o této skutečnosti do spisu je pak již pouhým administrativním úkonem, ke kterému není třeba soud žádným výrokem nabádat.“* Proto soud ve výroku nerozhodl zároveň o vrácení věci k dalšímu řízení, neboť ona příloha nebyla podáním, o němž by mohlo být další řízení vedeno. Nejvyšší správní soud se zároveň ztotožňuje s názorem, který krajský soud nyní vyjádřil v doplnění předkládací zprávy ze dne 22. 8. 2017, tedy že věc vedená pod sp. zn. 65 Af 40/2017 má být správně označena za tzv. mylný zápis a předmětná datová zpráva má být přiřazena ke spisu sp. zn. 65 Af 39/2017.

[18] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka sice byla v řízení úspěšná, ovšem za situace, kdy vyhovění kasační stížnosti fakticky na její situaci nemohlo nic změnit a také nezměnilo, neboť řízení o její žalobě proti penále by bylo v každém případě vedeno samostatně pod sp. zn. 65 Af 39/2017, nelze náklady na podání kasační stížnosti pokládat za „důvodně vynaložené“ ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Není tedy namístě, aby tyto náklady hradil žalovaný. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2017

pokračování

Mgr. David Hipšr
předseda senátu